Додаток

ЗАКОН УКРАЇНИ Про свободу совісті та релігійні організації

(Витяг)

Р о з д і л I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Завдання Закону

Завданнями цього Закону є:

гарантування права на свободу совісті громадянам України та здійснення цього права;

забезпечення відповідно до Конституції України, Декларації про державний суверенітет України та норм міжнародного права, визнаних Україною, соціальної справеливості, рівності, захисту прав і законних інтересів громадян незалежно від ставлення до релігії;

визначення обов'язків держави щодо релігійних організацій;

визначення обов’язків релігійних організацій перед державою і суспільством;

подолання негативних наслідків державної політики щодо релігії і церкви;

гарантування сприятливих умов для розвитку сус-пільної моралі і гуманізму, громадянської злагоди і співробітництва людей незалежно від їх світогляду чи віровизнання.

Стаття 2. Законодавство України про свободу совісті та релігійні організації

В Україні усі правовідносини, пов’язані із свободою совісті і діяльністю релігійних організацій, регулюються законодавством України.

Законодавство України про свободу совісті та релігійні організації складається з цього Закону та інших зако-нодавчих актів України, виданих відповідно до нього.

Стаття 3. Право на свободу совісті

Кожному громадянину в Україні гарантується право на свободу совісті. Це право включає свободу мати, приймати і змінювати релігію або переконання за своїм вибором і свободу одноособово чи разом з іншими сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, відправляти релігійні культи, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні

або атеїстичні переконання.

Ніхто не може встановлювати обов'язкових пере-конань і світогляду. Не допускається будь-яке при-мушування при визначенні громадянином свого став-лення до релігії, до сповідання або відмови від сповідання релігії, до участі або неучасті в богослужіннях, релігійних обрядах і церемоніях, навчання релігії.

Батьки або особи, які їх замінюють, за взаємною згодою мають право виховувати своїх дітей відповідно до своїх власних переконань та ставлення до релігії.

Здійснення свободи сповідувати релігію або переко-нання підлягає лише тим обмеженням, які необхідні для охорони громадської безпеки та порядку, життя, здоро-в'я і моралі, а також прав і свобод інших громадян, вста-новлені законом і відповідають міжнародним зобов'язан-ням України.

Ніхто не має права вимагати від священнослужителів відомостей, одержаних ними при сповіді віруючих.

Стаття 4. Рівноправність громадян незалежно від їх ставлення до релігії

Громадяни України є рівними перед законом і мають рівні права в усіх галузях економічного, політичного, соці-ального і культурного життя незалежно від їх ставлення до релігії. В офіційних документах ставлення громадя-нина до релігії не вказується.

Будь-яке пряме чи непряме обмеження прав, встанов-лення прямих чи непрямих переваг громадян залежно від їх ставлення до релігії, так само як і розпалювання пов'я-заних з цим ворожнечі й ненависті чи ображання почуттів громадян, тягнуть за собою відповідальність, встановле-ну законом.

Ніхто не може з мотивів своїх релігійних переконань ухилятися від виконання конституційних обов'язків. За-міна виконання одного обов'язку іншим з мотивів пере-конань допускається лише у випадках, передбачених за-конодавством України.

Стаття 5. Відокремлення церкви (релігійних організацій) від держави

В Україні здійснення державної політики щодо релігії і церкви належить виключно до відання України.

Церква (релігійні організації) в Україні відокремлена від держави.

Держава захищає права і законні інтереси релігійних організацій; сприяє встановленню відносин взаємної ре-лігійної і світоглядної терпимості й поваги між громадя-нами, які сповідують релігію або не сповідують її, між віруючими різних віросповідань та їх релігійними орга-нізаціями; бере до відома і поважає традиції та внутрішні настанови релігійних організацій, якщо вони не супере-чать чинному законодавству.

Держава не втручається у здійснювану в межах закону діяльність релігійних організацій, не фінансує діяльність будь-яких організацій, створених за ознакою ставлення до релігії.

Усі релігії, віросповідання та релігійні організації є рівними перед законом. Встановлення будь-яких пере-ваг або обмежень однієї релігії, віросповідання чи релі-гійної організації щодо інших не допускається.

Релігійні організації не виконують державних функцій.

Релігійні організації мають право брати участь у гро-мадському житті, а також використовувати нарівні з гро-мадськими об’єднаннями засоби масової інформації.

Релігійні організації не беруть участі у діяльності полі-тичних партій і не надають політичним партіям фінансо-вої підтримки, не висувають кандидатів до органів держав-ної влади, не ведуть агітації або фінансування виборчих кампаній кандидатів до цих органів. Священнослужителі мають право на участь у політичному житті нарівні з усіма громадянами.

Релігійна організація не повинна втручатися у діяль-ність інших релігійних організацій, в будь-якій формі проповідувати ворожнечу, нетерпимість до невіруючих і віруючих інших віросповідань.

Релігійна організація зобов’язана додержувати вимог чинного законодавства і правопорядку.

Стаття 6. Відокремлення школи від церкви (релігійних організацій)

Державна система освіти в Україні відокремлена від церкви (релігійних організацій), має світський характер.

Доступ до різних видів і рівнів освіти надається громадя-нам незалежно від їх ставлення до релігії.

Не допускається обмеження на ведення наукових дос-ліджень, у тому числі фінансованих державою, пропа-ганду їх результатів або включення їх до

загальноосвітніх програм за ознакою відповідності чи невідповідності по-ложенням будь-якої релігії або атеїзму.

Громадяни можуть навчатися релігійного віровчення та здобувати релігійну освіту індивідуально або разом з іншими, вільно обираючи мову навчання.

Релігійні організації мають право відповідно до своїх внутрішніх настанов створювати для релігійної освіти дітей і дорослих навчальні заклади і групи, а також про-водити навчання в інших формах, використовуючи для цього приміщення, що їм належать або надаються у ко-ристування.

Викладачі релігійних віровчень і релігійні проповід-ники зобов’язані виховувати своїх слухачів у дусі терпи-мості і поваги до громадян, які не сповідують релігії, та до віруючих інших віросповідань.

м. Київ, 23 квітня 1991 р.